

Arrest

nr. 193 323 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Gemeente SINT-JOOST-TEN-NODE, vertegenwoordigd door de Burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij de aanvraag tot verblijf in het kader van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Sint-Joost-ten-Node van 30 maart 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LAMBRECHT en van advocaat R. SCHOOFs, die loco advocaat M. UYTENDAELE verschijnt voor eerste verwerende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 22 augustus 2016 een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dit in functie van haar partner.

Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (tweede verwerende partij) de volgende beslissing, die de eerste bestreden beslissing is:

“Betrokkene heeft op 22.08.2016 documenten voorgelegd.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald:
o Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:
o bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen:
de partner van betrokkene is tewerkgesteld bij het OCMW op basis van artikel 60 van de organiekewet op het OCMW van 08.07.1976.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De te vervoegen persoon heeft niet aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 2 en artikel 10, § 5. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Artikel 10ter van de voornoemde wet bepaalt dat in dat geval de minister of zijn gemachtigde moet bepalen, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen:

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08/07/1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter. “

Op 30 maart 2017 neemt de eerste verwerende partij de volgende beslissing die de tweede bestreden beslissing vormt en luidt:

“BESLISSING TOT NIET-INOVERWEGINGNAME VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: I.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 10/10/1982

Geboorteplaats : Artashat Ararat / Unie d. Socialist. Sovjetrep.

Identificatienummer in het Rijksregister:(2)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

heeft zich op 22/08/16.. (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

De partner van de betrokkene heeft niet aangetoond dat zij over stabiel toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10,2 en artikel 10,5.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat de tweede bestreden beslissing genomen door de gemeente Sint-Joost-Ten-Node betreft:

De Raad wijst ter terechtzitting erop dat de bevoegdheid van de steller van de handeling de openbare orde raakt.

Overeenkomstig artikel 26/1, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit - bepaling waarnaar de bestreden beslissing onder meer verwijst - komt het in casu aan de burgemeester (of diens gemachtigde) van de stad Sint-Joost-ten-Node toe om na te gaan of de verzoekende partij bij de indiening van haar aanvraag alle vereiste documenten heeft overgelegd en om desgevallend te beslissen deze aanvraag niet in overweging te nemen (conform het model in de bijlage 15ter). In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat niet alle in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 tot 3 van de vreemdelingenwet bedoelde documenten werden overgelegd, waarna wordt aangegeven dat de partner van de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij over stabiel toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in “artikel 10, 2 en 10,5”. Uit het administratief dossier (uit de eerste bestreden beslissing gericht aan de burgemeester van Sint-Joost-ten-Node, waarin de (in casu relevante) voorgelegde documenten worden opgesomd) blijkt - en dit wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook erkend - dat de verzoekende partij documenten voorlegde als zijnde loonfiches en een arbeidsovereenkomst afgesloten in het kader van artikel 60 OCMW wet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging heeft genomen, niet omdat de voormelde documenten niet werden overgelegd, maar wel omdat hij meent dat deze niet ter staving van de bestaansmiddelen kunnen worden voorgelegd en aldus niet afdoende zijn. Met deze vaststelling, die verder gaat dan de loutere vaststelling dat de documenten niet werden overgelegd, heeft de gemachtigde van de burgemeester zijn bevoegdheid die voortvloeit uit voormeld artikel 26/1, § 1, derde lid overschreden. Het verifiëren van de ontvankelijkheid van de aanvraag komt overeenkomstig artikel 26/1, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit immers slechts toe aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde. In de nota met opmerkingen stelt de tweede verwerende partij slechts dat de inkomsten voortvloeiend uit tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW wet niet kunnen in aanmerking genomen worden. Dergelijke vaststelling, terug te vinden in de beoordeling in de eerste bestreden beslissing is een beoordeling van stukken die zijn overgemaakt ten bewijze van stabiele toereikende bestaansmiddelen en deze beoordeling dient te geschieden door de tweede verwerende partij.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de advocaat van de gemeente Sint-Joost-Ten-Node dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de rechtbank.

Gelet op het bovenstaande is de bestreden beslissing genomen door een daartoe niet bevoegd persoon.

Bijkomend wijst de Raad erop dat, zelfs al zou moeten aangenomen worden dat de gemachtigde van de burgemeester toch binnen zijn bevoegdheid heeft gehandeld, de verzoekende partij hoe dan ook terecht een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert. Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt immers in het geheel niet op grond waarvan de gemachtigde van de burgemeester oordeelde dat de overgelegde documenten niet in aanmerking kunnen genomen worden zodat niet kan nagegaan worden of de eerste verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij overgemaakte stukken en of deze correct zijn beoordeeld. Gelet op het voorgaande is de tweede bestreden beslissing aldus hoe dan ook niet zorgvuldig genomen wat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De vernietiging van de tweede bestreden beslissing dringt zich op.

2.2. Wat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing betreft:

2.2.1. De verzoekende partij voert in haar middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 10, §§ 2 en 5 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt ten dele:

"(...) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient als annulatierechter na te gaan of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Verzoekster beschikt derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op haar betrekking heeft (GwH, 27 mei 2008, nr. 81/2008). De genoemde bepaling komt tegemoet aan de vereisten van artikel 18 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna genoemd "Gezinsherenigingrichtlijn"), wat de mogelijkheid betreft om een beroep in te stellen tegen maatregelen bedoeld in die bepaling (GwH, 27 mei 2008, nr. 81/2008).

(...)

2.3. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoekster meent volgend middelen te kunnen aanvoeren tegen de vorm, inhoud, wettigheid en de motivering van de bestreden beslissing: Schending van artikel 10§2 en 10§5 Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en het algemene zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verstrekt volgende toelichting:

Niettegenstaande de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen en hij niet bevoegd is om zich in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid om de aanvraag te beoordelen, is hij wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dit impliceert een onderzoek naar de toepasselijke wetsbepalingen, deze zijn in casu:

Artikel 10§2 derde lid Vreemdelingenwet:

"§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

Artikel 10§5 Vreemdelingenwet:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

Het DVZ voert aan dat de partner van betrokkene niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10§2 en artikel 10§5 Vreemdelingenwet aangezien hij door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van artikel 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 09/07/1976 (hierna genoemd "OCMW-wet").

De argumentatie van het DVZ luidt als volgt:

"De tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-Wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-Wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamd artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt gestapt of gevallen is, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid. Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 Vreemdelingenwet." (stuk 1)

Hieropvolgend heeft de gemeente een bijlage 15ter aan verzoekster afgegeven met de beslissing dat de aanvraag tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekster meent dat deze beslissing tot niet-inoverwegingname onredelijk werd genomen. Ze betwist als volgt dat haar partner, respectievelijk vader van hun zoon, niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10§5 Vreemdelingenwet:

1.

De arbeidsovereenkomst die haar partner heeft afgesloten op 26 februari 2016 met het OCMW is van onbepaalde duur (stuk 8) en uit de salarisuittreksels blijkt dat hij de afgelopen maanden gemiddeld € 1.495 netto verdient (stuk 9). Het contract loopt nu reeds meer dan een jaar en ook uit de aangifte inkomstenbelasting van het aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015) blijkt dat de heer A. A. over inkomen beschikt (stuk 10). De concrete omstandigheden impliceren dat van dit inkomen drie personen onderhouden moeten worden. Hierdoor is er aan de vereiste van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zonder twijfel voldaan. Het contract vermeldt daarnaast duidelijk dat deze tewerkstelling het doel heeft om de heer A. in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het is ook de wens van de heer A. om zo snel mogelijk een vaste job te hebben.

2.

Uit diverse arresten van de Raad wordt bepaald dat een arbeidsovereenkomst afgesloten op grond van artikel 60§7 van de OCMW-wet een inkomen uit arbeid verschaft; het gaat met andere woorden niet om een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening dat wordt uitgesloten door artikel 10§5, 2° Vreemdelingenwet waardoor er met dit inkomen bijgevolg rekening moet gehouden worden (RvV 7 januari 2015, nr. 135.900; RvV 25 maart 2013, T. Vreemd. 2013, 354).1

3.

Volgens artikel 7, lid 1, c van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan aan de gezinshereniger gevraagd worden dat hij beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Volgens het arrest Chakroun (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, §3), dient deze bepaling strikt uitgelegd worden aangezien de gezinshereniging de algemene regel is. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid met andere woorden niet zo gebruiken dat er afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging en het nut ervan. Gelet op de situatie van de arbeidsmarkt, moet een aanvraag tot verblijf op grond van de gezinshereniging niet automatisch afgewezen worden wanneer het om een tijdelijke arbeidsovereenkomst gaat (RvV 7 januari 2015, nr. 135.900).

Dit wordt ook zo gemeld in de Mededeling van 3 april 2014 van de Europese Commissie waarbij ze de lidstaten aanspoort om "rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."? In navolging hiervan toont verzoekster aan dat haar partner op grond van zijn arbeidsovereenkomst met het OCMW het bewijs levert dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven.

4.

Daarnaast heeft het Hof van Justitie ook bepaald dat de verzoeken voor gezinshereniging onderzocht moeten worden rekening houdende met het belang van het kind en de bevordering van het gezinsleven in gedachten. (HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/JII en C-357/JII§82). In casu heeft verzoekster een driejarige zoon samen met haar partner, de heer A.. Aangezien hij buitenshuis werkt, staat verzoekster in voor de dagelijkse zorg van hun kind. Het is dan ook niet enkel in het belang van verzoekster, maar met nadruk ook in het belang van hun zoon, dat de aanvraag tot gezinshereniging wel in overweging wordt genomen.

5.

Ter staving van haar middel, brengt verzoekster nog arresten aan waarbij de Raad de Dienst Vreemdelingenzaken in het ongelijk stelt en tot de volgende besluiten komt:

Uit de Verblijfswet kan niet afgeleid worden met welk soort arbeidsovereenkomst een vreemdeling de bestaansmiddelen moet bewijzen. De Verblijfswet zegt alleen dat de bestaansmiddelen "stabiel, toereikend en regelmatig" moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. DVZ lijkt de tijdelijke aard van de tewerkstelling te verwarren met de tijdelijke aard van de inkomsten.

(...)

Uit de Verblijfswet volgt niet dat een vreemdeling die werkt op basis van artikel 60 OCMW-wet moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze voorwaarde geldt pas als de vreemdeling effectief werkloos is.

In de mate dat met een artikel 60-tewerkstelling niet gegarandeerd is dat het familielid in de nabije toekomst ten laste zou vallen van de sociale bijstand, kan DVZ het verblijfsrecht van het familielid steeds beëindigen als het een onredelijke belasting zou vormen voor de sociale bijstand.

Een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen sluit niet uit dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger stabiel en regelmatig zijn.

De bovenvermelde recente arresten (RvV nrs. 136.369 en 136.363 van 15 januari 2015; RvV nr. 135.900 van 7 januari 2015 en RvV nr. 132.653 van 31 oktober 2014 worden als stukken bij dit verzoekschrift gevoegd (stuk 11).

Gelet op hetgeen supra werd uiteengezet en met nadruk op het feit dat de heer A. over een contract voor onbepaalde duur met een maandelijkse vergoeding van €1.495 netto beschikt en dat bovendien de aanvraag tot gezinshereniging ook in het belang van hun gemeenschappelijk kind werd ingediend, meent verzoekster dat de gemachtigde in zijn eoordeling van alle relevante feitelijke gegevens op onredelijke en onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat de heer A. A. niet op afdoende wijze aangetoond zou hebben te beschikken over regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Bij het nemen van de beslissing heeft de DVZ de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen. Door louter te wijzen op de tijdelijke

aard van de tewerkstelling en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 10§2 en 10§5 Vreemdelingenwet.
(...)"

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 10 §§2 en 5 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat haar partner een contract van onbepaalde duur heeft afgesloten met het OCMW en uit de salarissuittreksels is gebleken dat hij een gemiddeld maandelijks netto-inkomen heeft van 1.495€. Zij verwijst verder naar een aantal arresten van de Raad aangaande de inkomsten verworven conform artikel 60§7 van de OCMW-wet. Zij vervolgt dat de aanvraag gezinshereniging ook in het belang van het gemeenschappelijk kind werd ingediend.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uit de door verzoekster voorgelegde stavingsstukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon inkomsten zijn die voortvloeien uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Dit is een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn, hetgeen niet door verzoekster wordt betwist.

Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Artikel 60 §7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet bepaalt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

De bedoeling van een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet is om de betrokkene versterkt (her)in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft, waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet wordt immers gesubsidieerd met openbare middelen terwijl er evenmin werkgeversbijdragen verschuldigd zijn voor deze soort tewerkstelling.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is derhalve bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel.

Inkomsten verkregen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten, gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Uit artikel 60 §7 van de OCMW-wet blijkt dat de tewerkstelling in geen geval langer mag zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Het Bestuur heeft dus terecht gemotiveerd dat de inkomsten die de referentiepersoon thans ontvangt, gefinancierd worden vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheid en derhalve niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Zie in die zin:

"Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.” (RvV nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

“De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, §5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met “hun aard en regelmatigheid”. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij “bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980”. (RvV nr. 159 515 van 5 januari 2016)

In de gegeven omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk van het Bestuur om te oordelen dat uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Het enige middel is ongegrond.“

2.2.3. Artikel 10, §§2 en 5 van de vreemdelingenwet luiden:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen (...)]”

“§5:

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit deze bepalingen volgt dat de referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Hieruit volgt tevens dat inkomsten uit aanvullende bijstandsstelsels of financiële maatschappelijke dienstverlening worden uitgesloten.

Uit deze bepaling kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat een bewijs van bestaansmiddelen werd voorgelegd, met name loonfiches van de partner van de verzoekende partij, dit is de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende reden:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08/07/1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren”

De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW-wet). Zij benadrukt in casu echter dat de referentiepersoon dient te worden beschouwd als werknemer, daar haar tewerkstelling dient te worden beschouwd als een reële en daadwerkelijke arbeid, in casu met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dat al meer dan een jaar lopend is. Bijgevolg dienen haar inkomsten wel degelijk in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen.

Wat de aard van de bestaansmiddelen, in casu de inkomsten, betreft, zoals vereist bij artikel 10 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Richtlijn 2003/86/EG), waarin wordt bepaald dat in een bepaald aantal gevallen de derdelander die over een verblijfsrecht in België beschikt, zich kan herenigen met zijn gezin indien hij het bewijs aanbrengt dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de term ‘beschikken’ te raadplegen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden voor gezinshereniging, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0443/020, 4). Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip ‘werknemer’ te raadplegen, daar wat de aard van de bestaansmiddelen, in casu de inkomsten, betreft, zoals vereist onder voormelde artikelen, kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling. Het gegeven dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit niet uit dat er in casu een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd (zie naar analogie HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, *Birden*, pt. 25-32).

Voor de vaststelling of iemand als werknemer kan worden beschouwd, zijn de omstandigheid dat de productiviteit van de betrokkene gering is, de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald (bv. in het kader van een door de overheid gesubsidieerde arbeid - *quod in casu*), de sui generis aard van de rechtsbetrekking die de werknemer en de werkgever verbindt en het beperkte bedrag van de verloning, geen relevante elementen (zie naar analogie HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, *Vatsouras* en *Koupatantze*, pt. 27; HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, *Birden*, pt. 25-32; HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, *Trojani*, pt. 16). In de arresten ‘*Birden*’ en ‘*Trojani*’ geeft het Hof van Justitie aan dat het feit dat de verrichte arbeid uitsluitend gericht is op wederopname in het arbeidsproces of het sociaal zekerheidsstelsel alleen relevant is bij de beoordeling of die arbeid ‘reëel en daadwerkelijk’ is voor zover de feiten vergelijkbaar zijn met die in de zaak ‘*Betray*’ (HvJ 31 mei 1989,

zaak C-344/87), waar het een nationale regeling betrof die bedoeld was om werk te verschaffen aan personen die ten gevolge van omstandigheden in verband met hun toestand gedurende onbepaalde tijd niet in staat waren onder normale omstandigheden arbeid te verrichten (HvJ 26 november 1998, Birden, C-1/97, punten 30 en 31).” (HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, Trojani). Noch uit de bestreden beslissing noch uit de nota met opmerkingen blijkt dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon gelijkaardig is aan de zaak ‘Betray’.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de referentiepersoon gedurende een tijd voor een ander en onder diens gezag, in casu het OCMW, arbeidsprestaties levert en als tegenprestatie een verloning ontvangt. Uit de voorgelegde betalingsfiches blijkt dat de Belgische referentiepersoon een maandelijkse verloning van meer dan 1400 euro netto ontvangt. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding in loondienst zijn, derhalve in dit geval aanwezig, namelijk de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een beloning. Het feit dat de referentiepersoon voor haar arbeidsprestaties wordt betaald uit openbare middelen, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat haar inkomsten voortvloeien uit een loonsverhouding. Verder moet worden geduid dat ook bij een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet sociale zekerheidsbijdragen worden betaald.

Uit artikel 10 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat de begrippen ‘stabiel’, ‘toereikend’ en ‘regelmatig’ de voorlegging van een tijdelijke arbeidsovereenkomst a priori uitsluiten. De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

Na beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal de referentiepersoon mogelijks recht hebben op werkloosheidsuitkeringen. De Raad wijst er op dat werkloosheidsuitkeringen deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, als inkomensvervangende uitkeringen gelden en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer). Het betreffen dus betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de betrokkene.

In het licht hiervan kan de Raad de verwerende partij niet bijtreden waar zij stelt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet kunnen aanzien worden als in aanmerking te nemen inkomsten in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar andersluidende arresten is achterhaald en bovendien hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij een schending van artikel 10 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate gegrond hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve vergen de overige aangevoerde schendingen geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij de aanvraag tot verblijf in het kader van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Sint-Joost-ten-Node van 30 maart 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN